ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **Obec Pasohlávky**, se sídlem Pasohlávky č. 1, zastoupený Mgr. Žanetou Vítů, advokátkou se sídlem Sady 28. října 431, Břeclav, proti žalovanému: **Městský úřad Pohořelice,** se sídlem Vídeňská 699, Pohořelice, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **J. M.**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 6. 2012, č. j. 31 A 19/2012 - 50,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 28. 6. 2012, č. j. 31 A 19/2012 - 50, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 28. 6. 2012, č. j. 31 A 19/2012 - 50, odmítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti kolaudačnímu souhlasu Městského úřadu Pohořelice, odboru územního plánování a stavebního úřadu (dále jen „městský úřad“) ze dne 28. 12. 2011, č. j. MUPOD49151/2011, který byl vydán pro užívání stavby Turistického informačního centra na pozemku p. č. st. 417 v k. ú. Mušov na žádost stavebníka (dále jen „osoba zúčastněná na řízení“). Krajský soud v odůvodnění usnesení uvedl, že kolaudační souhlas podle ust. § 122 odst. 3 věta poslední zákona č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „stavební zákon“) není správním rozhodnutím, ale úkonem podle části čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), a to osvědčení o existenci práva vzniklého ze zákona, popř. sdělení, že právo ze zákona vzniklo. Kolaudační souhlas proto není samostatně přezkoumatelným rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 s. ř. s.

Proti tomuto usnesení krajského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal, že kolaudační souhlas je svým způsobem možné vnímat jako rozhodnutí ve zjednodušené formě, které nahradilo kolaudační rozhodnutí existující za účinnosti zákona č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Stěžovatel má za to, že i když správní orgán při provádění kolaudačního souhlasu postupuje podle části čtvrté správního řádu, která upravuje tzv. jiné správní úkony, které po formální stránce rozhodnutími nejsou, není žádným právním předpisem vyloučeno, a ani praxe to nepopírá, že by takové úkony nebyly způsobilé zasáhnout do práv jím dotčených osob. Stěžovatel se domnívá, že svým vyloučením z použití části druhé a třetí s. ř. s. neztrácí kolaudační souhlas svou materiálněprávní povahu rozhodnutí, byť jde ve spojení s ust. § 177 odst. 2 s. ř. s. o úkon prováděný v režimu části čtvrté s. ř. s. a jako takový není ze soudního přezkumu vyloučen. Pokud by byl připuštěn opačný výklad, tedy že kolaudační souhlas není materiálním rozhodnutím, byla by odňata dotčeným osobám možnost chránit svá práva, resp. právo na přístup k soudu, jež je ústavně zaručené čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Městský úřad ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v žalobě není uvedeno, v jakém konkrétním případě spatřuje stěžovatel poškození, příp. narušení, svých práv. Stavba Turistického informačního centra je přínosem pro zkvalitnění služeb pro veřejnost a vydaným kolaudačním souhlasem nejsou, a ani v budoucnu nebudou, poškozena práva stěžovatele. Stavba je umístěna na pozemku ve vlastnictví stavebníka. Městský úřad dále poukázal na to, že podle ust. § 122 odst. 3 stavebního zákona není kolaudační souhlas správním rozhodnutím a volnou úvahu naznačenou stěžovatelem, že „*je svým způsobem možné vnímat*“, si městský úřad jako orgán moci výkonné nemůže dovolit.

Osoba zúčastněná na řízení se ve vyjádření plně ztotožnila s výrokem krajského soudu, že kolaudační souhlas není správním rozhodnutím a je vyloučen ze soudního přezkumu. Dále uvedla, že stěžovatel neupřesnil povahu práv, která jsou porušena či ohrožena. Stěžovatel jí pouze způsobuje nepříjemnosti a brání ve svobodném podnikání. Proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Protože žaloba byla odmítnuta pro nepřípustnost, přichází v úvahu pouze posouzení naplnění kasačního důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který je ve smyslu ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu důvod speciální v případě, je-li žaloba odmítnuta (rozsudky ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 24/2004 - 49, publ. pod č. 427/2005 Sb. NSS, ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publ. pod. č. 625/2005 Sb. NSS, či ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65, všechny dostupné z www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud se proto omezil pouze na posouzení,

zda krajský soud postupoval správně, pokud žalobu stěžovatele odmítl, a tím vyloučil meritorní projednání věci.

Povahou kolaudačního souhlasu se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který v usnesení ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010 - 76, (dostupné z www.nssoud.cz) dospěl k závěru, že *"souhlasy vydávané dle stavebního zákona z roku 2006, zejména dle § 96, § 106, § 122, § 127, které stavební úřad výslovně či mlčky činí k ohlášení či oznámení, jsou jinými úkony dle IV. části zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Tyto souhlasy nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 s. ř. s.; soudní ochrana práv třetích osob je zaručena žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu dle § 82 a násl. tohoto zákona. Žadatel o vydání souhlasu či oznamovatel může být v soudním řízení správním, vedeném na základě žaloby třetí osoby, napadající tento souhlas v postavení osoby zúčastněné na řízení dle § 34 s. ř. s."*.

Z výše uvedeného vyplývá, že krajský soud sice dospěl ke správnému závěru, že napadený akt není rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 s. ř. s., ale pochybil v tom, že žalobu odmítl jako nepřípustnou, aniž by se zabýval tím, zda se podle obsahu nejedná o žalobu proti nezákonnému zásahu. Pokud by tomu tak bylo, žaloba proti kolaudačnímu souhlasu by byla ve smyslu ust. § 82 s. ř. s. přípustná. Krajský soud by se pak musel především zabývat otázkou aktivní legitimace stěžovatele k podání takové žaloby z hlediska, zda kolaudační souhlas zasáhl do práv, od jejichž nezákonného dotčení stěžovatel odvozuje svou žalobní legitimaci.

Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu podle ust. § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 4 citovaného ustanovení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. O věci bylo rozhodnuto bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2012

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu

O P R A V N É U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Eliškou Cihlářovou v právní věci žalobce: **Obec Pasohlávky**, se sídlem Pasohlávky č. 1, zastoupený Mgr. Žanetou Vítů, advokátkou se sídlem Sady 28. října 431, Břeclav, proti žalovanému: **Městský úřad Pohořelice,** se sídlem Vídeňská 699, Pohořelice, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **J. M.**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 6. 2012, č. j. 31 A 19/2012 - 50,

takto:

Výrok rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2012, č. j. 7 As 122/2012 - 31, **se opravuje** takto:

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 28. 6. 2012, č. j. 31 A 19/2012 - 50, **se zrušuje** a věc **se vrací** krajskému soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

V projednávané věci Nejvyšší soud rozhodl o zrušení napadeného rozsudku Krajského soudu v Brně a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Při zpracování písemného vyhotovení rozsudku došlo ke zřejmé nesprávnosti spočívající v tom, že ve výroku bylo uvedeno, že se věc vrací žalovanému místo krajského soudu.

Podle ustanovení § 54 odst. 4 s. ř. s. opraví předseda senátu v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zřejmé nesprávnosti.

V souladu s citovaným ustanovením předsedkyně senátu bez návrhu opravila zřejmou nesprávnost v chybném znění výroku.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 8. ledna 2013

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu